

‘In *Bloedgeld* overtreft Lee Child zichzelf.’
***** *VN Detective & Thrillergids*

‘De avonturen van Jack Reacher zijn ernstig verslavend.’
NRC Handelsblad

‘Een meesterlijke thriller.’ *Elsevier*

‘*Bloedgeld* is misdaadactie in zijn meest verslavende vorm.’
Focus Knack

‘Een verhaal dat begint als een pistoolschot: zoals altijd pakt Lee Child je vanaf het begin.’ *The New York Times*

‘Zoals bij alle goede thrillers gaat *Bloedgeld* over meer dan alleen tempo – het verhaal stuwt je voort met de kracht van een locomotief, maar Child verliest nooit de kleine details en het menselijk weefsel uit het oog.’ *Booklist*

‘Wederom toont Child dat hij de thriller tot in de puntjes beheerst. Jack Reacher weet dan wel steeds de tijd tot op de minuut zonder horloge en past gerechtigheid toe waar hij ook gaat, maar deze keer kiest hij de moeilijke weg, zwetend op details en aanwijzingen. De spanning bouwt op door de verhaalwendingen naar alweer een ijzersterk einde.’ *Library Journal*

‘Dit stort Jack Reacher in een van zijn meest uitdagende – en meeslepende – avonturen tot nu toe.’ *Publishers Weekly*

Lee Child (1954) is geboren in Engeland, maar woont al jaren in de Verenigde Staten. Child heeft met zijn Jack Reacher een charismatische hoofdpersoon gecreëerd: eerlijk, intelligent, een loner en bovenal iemand die niet tegen onrecht kan. In 2013 ontving Lee Child de prestigieuze Diamond Dagger Award voor zijn Jack Reacher-serie.

Lee Child

Bloedgeld

Vertaald door Jan Pott

Rainbow® wordt uitgegeven door
Uitgeverij Rainbow bv, Amsterdam

www.rainbow.nl

Een uitgave in samenwerking met
Uitgeverij Luitingh - Sijthoff, Amsterdam

www.lsamsterdam.nl

www.leechild.com

Oorspronkelijke titel: *The Hard Way*

© 2006 Lee Child

© Nederlandse vertaling 2006, 2015 Uitgeverij Luitingh - Sijthoff B.V.,
Amsterdam

Omslagontwerp: b'IJ Barbara

Foto auteur: © Sigrid Estrada

Druk: Novoprint, Sant Andreu de la Barca

Uitgave in Rainbow oktober 2016

Alle rechten voorbehouden

ISBN 978 90 417 1217 2 NUR 332

*Voor Katie en Jess:
twee lieve zussen*

I

Jack Reacher bestelde een espresso, dubbel, ongepelde bonen, geen melk, polystyreen beker, geen porselein, en voordat die op zijn tafeltje stond, zag hij iemands leven voorgoed veranderen. Niet dat de ober traag was. Alleen maar dat wat er gebeurde, gehaaid was. Zo gehaaid dat Reacher geen idee had van waar hij naar keek. Het was gewoon iets wat in de stad gebeurt, wat over de hele wereld de hele dag door miljoenen keren gebeurt: een man deed een auto van het slot, stapte in en reed weg. Meer niet. Maar dat was voldoende.

De espresso was bijna perfect geweest en dus ging Reacher precies vierentwintig uur later terug naar hetzelfde café. Twee avonden na elkaar naar dezelfde plek was ongebruikelijk voor Reacher, maar voor een goede kop koffie kon hij wel een uitzondering maken, vond hij. Het café lag aan de westkant van Sixth Avenue in New York, midden in het blok tussen Blecker en Houston. Het was gevestigd op de begane grond van een opvallend pand met drie verdiepingen. De verdiepingen boven het café zagen eruit als anonieme huurflatjes. Het café zelf zag eruit alsof het zo vanuit een achterstraatje in Rome was overgebracht. Binnen was er weinig licht en een houten betimmering vol krasen en een gedeukte, verchromde machine zo heet en zo lang als een locomotief, en een bar. Buiten stond één rij metalen tafeltjes op het trottoir achter een laag scherm van canvas. Reacher nam hetzelfde laatste tafeltje waar hij de vorige dag aan had gezeten en ging op dezelfde stoel zitten. Hij strekte zijn benen, maakte het zich gemakkelijk en wipte zijn stoel achterover op twee poten. Zo zat hij met zijn rug tegen de gevel van het café en keek hij naar het oosten over het trottoir en de volle breedte van Sixth Avenue. Hij zat graag buiten in de zomer, in New York. Vooral 's avonds. Hij hield van de geladen duisternis en de hete, ver-

vuilde lucht en de uitbarstingen van lawaai en verkeer en de maniakaal gillende sirenes en de samengepakte massa mensen. Een eenzaam man kon zich zo tegelijkertijd met alles verbonden voelen en geïsoleerd.

Hij werd bediend door dezelfde ober als de avond ervoor en bestelde hetzelfde, een dubbele espresso in een polystyreen beker, geen suiker, geen lepeltje. Hij betaalde ervoor toen het voor hem werd neergezet en liet het wisselgeld op het tafeltje liggen. Op die manier kon hij precies op het moment dat hij het wilde, vertrekken zonder de ober te beledigen, de eigenaar op te lichten of het porselein te stelen. Reacher regelde in zijn leven altijd alles tot in de kleinste details, zodat hij in een vloek en een zucht verdwenen kon zijn. Het was een dwangmatige gewoonte. Hij bezat niets en had niets bij zich. Fysiek was hij kolossaal, maar hij wierp maar een minimale schaduw en liet amper sporen na.

Hij dronk zijn koffie langzaam op en voelde de warmte die het plaveisel uitstraalde. Hij keek naar auto's en mensen. Zag taxi's naar het noorden glijden en vuilniswagens parkeren langs de stoeprand. Zag groepjes buitenissige jongeren op weg naar het clubcircuit. Zag meisjes die ooit jongens waren geweest naar het zuiden wiebelen. Zag een blauwe, Duitse sedan parkeren. Zag een gedrongen gebouwde man in een grijs pak uitstappen en naar het noorden lopen. Zag hoe hij zijn weg zocht tussen twee tafeltjes op het trottoir en het café in liep, op het personeel af dat achterin bij elkaar stond. Zag hoe hij vragen stelde.

De man was van doorsnee lengte, niet jong, niet oud, zo stevig dat je hem niet mager kon noemen, zo slank dat je hem niet zwaar gebouwd kon noemen. Zijn haar was grijs aan de slapen, kortgeknipt en verzorgd. Hij balanceerde op de bal van zijn voet. Zijn mond bewoog maar weinig als hij sprak. Zijn ogen deden dat wel. Ze schoten onvermoeibaar van links naar rechts. De man was ongeveer veertig, dacht Reacher, en dat hij de veertig had gehaald had hij te danken aan het feit dat hij voortdurend op de hoogte was van wat er om hem heen gebeurde. Reacher had diezelfde blik gezien in de ogen van elite-infanteristen die lange tochten door het oerwoud hadden overleefd.

Toen keerde de ober die Reacher had bediend, zich plotseling om en wees naar hem. De gedrongen gebouwde man in het grijze pak

staaarde naar hem. Reacher staaarde terug, over zijn schouder, door het raam. Ze maakten oogcontact. De man zei zonder het oogcontact te verbreken, geluidloos *dank u* tegen de ober en liep terug naar de ingang. Hij liep de deur uit, sloeg af naar rechts binnen het scherm van canvas en zocht zijn weg naar Reachers tafeltje. Reacher liet hem daar even zwijgend staan, terwijl hij zijn gedachten ordende. Toen zei hij ‘Ja’ tegen hem, als een antwoord, niet als een vraag.

‘Hoezo “ja”?’ zei de man.

‘Ja, wat dan ook,’ zei Reacher. ‘Ja, ik vermaak me prima vanavond, ja, je mag erbij komen zitten, ja, je mag me vragen wat het dan ook is wat je wilt vragen.’

De man trok een stoel naar zich toe en ging zitten met zijn rug naar de verkeersstroom en blokkeerde het zicht van Reacher.

‘In feite wil ik inderdaad iets vragen,’ zei hij.

‘Ik weet het,’ zei Reacher. ‘Over gisteravond.’

‘Hoe wist je dat?’ De man had een lage, kalme stem en zijn accent was vlak, afgebeten en Brits.

‘De ober wees naar mij,’ zei Reacher. ‘En het enige wat mij onderscheidt van de andere klanten is dat ik hier gisteravond was en zij niet.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Kijk eens de andere kant op,’ zei Reacher. ‘Kijk eens naar het verkeer.’

De man wendde zijn hoofd af. Keek naar het verkeer.

‘Vertel me nu eens wat ik aanheb,’ zei Reacher.

‘Groen overhemd,’ zei de Brit. ‘Katoen, flodderig, goedkoop, ziet er niet nieuw uit, mouwen opgerold tot de elleboog, over een groen T-shirt, ook goedkoop en niet nieuw, een beetje strak, niet ingestopt, kaki broek, geen sokken, Engelse schoenen, gehamerd leer, bruin, niet nieuw, maar ook niet erg oud, waarschijnlijk duur, versleten veters alsof je er te hard aan trekt wanneer je ze dichtknoopt. Misschien een teken van obsessieve zelfdiscipline.’

‘Oké,’ zei Reacher.

‘Hoezo “oké”?’

‘Je ziet dingen,’ zei Reacher. ‘Ik zie ook dingen. We zijn van hetzelfde type. We lijken op elkaar als twee druppels water. Ik ben hier nu de enige klant die er gisteravond ook was. Dat weet ik

zeker. En dat vroeg je aan het personeel. Moet wel. Dat kan de enige reden zijn geweest waarom de ober mij aanwees.'

De man keerde zich weer naar Reacher.

'Heb je gisteravond een auto gezien?'

'Ik heb genoeg auto's gezien gisteravond,' zei Reacher. 'Dit is Sixth Avenue.'

'Een Mercedes-Benz. Daar geparkeerd.' De man draaide zich half om op zijn stoel en wees schuin naar een leeg stuk langs de stoep-rand aan de overkant van de straat bij een brandkraan.

Reacher zei: 'Zilvergrijs, vierdeurs sedan, een s-420, kentekenplaten uit New York die beginnen met OSC, veel kilometers in de stad, smerige lak, slijtplekken op de banden, groezelige sierstrips, deuken en krassen op beide bumpers.'

De man draaide zich weer om.

'Je hebt hem gezien,' zei hij.

'Hij stond daar,' zei Reacher. 'Natuurlijk heb ik hem gezien.'

'Heb je hem ook zien weggrijden?'

Reacher knikte. 'Even voor kwart voor twaalf stapte er een kerel in die wegreed.'

'Je draagt geen horloge.'

'Ik weet altijd hoe laat het is.'

'Het moet al tegen middernacht zijn geweest.'

'Misschien,' zei Reacher. 'Het zal wel.'

'Heb je de chauffeur nog kunnen zien?'

'Dat zei ik. Ik zag hem instappen en weggrijden.'

De man stond op.

'Je moet met me mee,' zei hij. Toen stak hij zijn hand in zijn zak.

'Ik betaal je koffie.'

'Die heb ik al betaald.'

'Dan kunnen we weg.'

'Waar naartoe?'

'Mijn baas.'

'Wie is je baas?'

'Een man die Lane heet.'

'Je bent niet van de politie,' zei Reacher. 'Dat denk ik. Op grond van observatie.'

'En dat is?'

'Je accent. Je bent geen Amerikaan. Je bent Brits. De NYPD is nog niet zo wanhopig.'

‘De meesten van ons zijn Amerikanen,’ zei de Brit. ‘Maar je hebt gelijk, we zijn niet van de politie. We zijn gewone staatsburgers.’
‘Wat voor soort?’

‘Het soort dat het voor jou de moeite waard zal maken om de kerel te beschrijven die is weggereden in die auto.’

‘De moeite waard, hoe?’

‘Financieel,’ zei de man. ‘Kan het ook nog anders?’

‘Op een heleboel manieren,’ zei Reacher. ‘Ik denk dat ik hier blijf.’

‘Dit is belangrijk.’

‘Hoe belangrijk?’

De man in het pak ging weer zitten.

‘Dat kan ik niet vertellen,’ zei hij.

‘Tot ziens,’ zei Reacher.

‘Daar kan ik niets aan doen,’ zei de man. ‘Meneer Lane vindt het van essentieel belang dat niemand ervan weet. En daar heeft hij goede redenen voor.’

Reacher hield zijn beker scheef en keek wat er nog in zat. Bijna leeg.

‘Heb jij een naam?’ vroeg hij.

‘Jij?’

‘Jij eerst.’

De man stak een duim in het borstzakje van zijn pak en schoof er een zwartleren kaartetui uit. Hij opende het en schoof er met dezelfde duim een visitekaartje uit. Hij schoof het over het tafeltje. Het was een mooi kaartje. Zwaar linnenpapier, tekst in reliëf, inkt die nog steeds nat leek. Langs de bovenrand stond: *Operational Security Consultants*.

‘osc,’ zei Reacher. ‘Net als het nummerbord.’

De Brit zei niets.

Reacher glimlachte. ‘Jullie doen beveiliging en je hebt je auto laten stelen? Ik begrijp waarom niemand ervan mag weten.’

De man zei: ‘Het gaat niet om de auto.’

Midden op het kaartje stond een naam: *John Gregory*. Onder de naam stond: *British Army, Retired*. En daaronder een functieomschrijving: *Executive Vice President*.

‘Hoe lang ben je er al uit?’ vroeg Reacher.

‘Uit het Britse leger?’ zei de man die Gregory heette. ‘Zeven jaar.’
‘Eenheid?’

‘SAS.’

‘Je ziet het nog steeds aan je.’

‘Bij jou ook,’ zei Gregory. ‘Hoe lang ben jij er al uit?’

‘Zeven jaar,’ zei Reacher.

‘Eenheid?’

‘US Army CID, voornamelijk.’

Gregory keek op, geïnteresseerd. ‘Rechercheur?’

‘Voornamelijk.’

‘Rang?’

‘Weet ik niet meer,’ zei Reacher. ‘Het is al zeven jaar geleden.’

‘Wees niet zo bescheiden,’ zei Gregory. ‘Waarschijnlijk was je minstens luitenant-kolonel.’

‘Majoor,’ zei Reacher. ‘Verder ben ik nooit gekomen.’

‘Carrièreproblemen?’

‘Genoeg.’

‘Heb je een naam?’

‘De meeste mensen hebben een naam.’

‘En die is?’

‘Reacher.’

‘En wat doe je nu?’

‘Ik probeer rustig een kop koffie te drinken.’

‘Heb je werk nodig?’

‘Nee,’ zei Reacher. ‘Niet nodig.’

‘Ik was sergeant,’ zei Gregory.

Reacher knikte. ‘Dat dacht ik al. SAS-jongens zijn meestal sergeant. En zo zie je er ook uit.’

‘En ga je nog mee om te praten met meneer Lane?’

‘Ik heb je verteld wat ik heb gezien. Jij kunt het aan hem doorgeven.’

‘Meneer Lane zal het rechtstreeks van jou willen horen.’

Reacher keek opnieuw in zijn beker. ‘Waar is hij?’

‘Dichtbij. Tien minuten.’

‘Ik weet het niet,’ zei Reacher. ‘Ik geniet van mijn espresso.’

‘Neem maar mee. Het is een polystyreen beker.’

‘Ik zit hier eigenlijk prima.’

‘Tien minuten, meer niet.’

‘Het lijkt me nogal een boel gedoe over een gestolen auto, ook al is het een Mercedes-Benz.’

‘Het gaat niet om de auto.’

‘Waar gaat het dan wel om?’

‘Leven en dood,’ zei Gregory. ‘Op dit moment waarschijnlijk meer om dood dan om leven.’

Reacher keek nog een keer in zijn beker. Er was minder dan een halve centimeter lauw, schuimig drab over. Meer niet. Hij zette de beker neer.

‘Oké,’ zei hij. ‘Laten we dan maar gaan.’